

Velikonoce: 71. „Babičky dělají nejlepší banánový chlebíček“

Velikonoce

„Babičky dělají nejlepší banánový chlebíček“

Banánový chlebíček

S ranním sluncem, které nahlíží do dvou oken v ložnici a způsobuje, že se z jejich okrajů neustále vkrádá bledé světlo, moje nejstarší dítě šustí přikrývkou. Je to, jako by cítila představu tepla, příslib tepla, většího, než by to dokázaly mé studené prsty na nohou věčně přitisknuté k topení.

To není překvapivé. Stále se mnou spí v posteli, což je cenný rituál, kterého se ještě nehodlám vzdát, a její tělesná teplota by konkurovala inkubátoru. Dárek, za který jsem vděčný během zimy v Nové Anglii. Teď je vzhůru, což znamená, že já jsem také vzhůru.

“Co je za den?” ptá se. Čas, kalendáře a plány pro ni ještě nemají žádnou moc ani důležitost. Říkám jí, že je pondělí. Dnes není školka. Odněkud zdola se ozývá hluk její mladší sestry, která klouže po dřevěné podlaze na své hračce “pilná včelka”, kterou dostala k Vánocům.

Slyší to, její pohled se střetne s mým a o vteřinu později si přehodí těžkou příkrývku zpátky přes hlavu. Slyším tlumené “schovej se”, které se ozývá z její zahrabané skrýše. Dopřávám jí to, jak to často dělám, a zalézám pod peřinu.

Tam, ztraceni daleko od světa a s nosy jen několik centimetrů od sebe, zašeptá: “Mám dnes narozeniny?”

“Tam, ztraceni daleko od světa a s nosy jen několik centimetrů od sebe, zašeptá: “Mám dnes narozeniny?”

Její skutečné narozeniny byly začátkem tohoto týdne. Její narozeninová oslava byla o pár dní později. Chápu, jak je to matoucí pro někoho, kdo se někdy po ránu stále snaží rozlišit, kterou botu dát na správnou nohu. Říkám jí ne a snažím se jí vysvětlit, že má ještě celý rok do dalších narozenin.

“Je mě pořád tolik, tati?” Řekne číslo a zvedne ruku. Říkám jí, že má pravdu. Pak se mě ptá, kolik mi je let. Používám její metodu a zvednu obě ruce a příslušné číslice; čtyři a dva na ni zírají.

“Čtyři dva?”

“Čtyřicet dva,” říkám jí.

Znovu se podívá na mé ruce a pak do tváře.

“To je strašně moc,” říká.

Pod příkrývkou, pohlcený jejím teplem a sdílenou temnotou, mi pravda uniká snadněji. “Většinu dní je to hrozně moc.”

Po většinu dní je to hrozné.

Těchto „většina dní“ šlo za sebou minulý týden. Za svých 10 let ve sborové službě si nemohu vzpomenout na větší zátěž 24hodinových period.

Dětské narozeniny, doplněné dekoracemi na téma *skřítků* a několika ztvárněními hry „Kolik je hodin, pane Wolfe?“ Výsledkem je, že se děti rozprchnou všemi směry, když konečně někomu vyletí ze rtů „čas večere“.

Moje tchyně byla u nás na návštěvě ze Středozápadu, aby s námi oslavila tuto příležitost. Užíváme si její návštěvy, dlouhé nebo krátké, jak jen mohou být, ale to nic nemění na tom, že v domě je další dospělý a rutina se otřese a rozhýbe až k bodu zlomu.

Šelmy potřebující týdenní porážku byly přítomny. Setkání zaměstnanců, e-maily, telefonní hovory, příprava kázání, plánování bohoslužeb, návštěvy podle plánu. Plný kalendář, který vytváří prázdnotu, která mě nechala přemýšlet, jestli něco z toho dělám na adekvátní úrovni.

“K roztočeným talířům jsem si vzal další dva.”

K roztočeným talířům jsem si vzal další dva: bohoslužbu na Popeleční středu a sérii studií knih na zahájení půstu. Letos se vzdám toho, čeho jsem se vzdal posledních pár let: jakékoli představy o čase pro sebe. Mám zvláštní podezření, že neuvěřím těm hlasům, které mi říkají, že půst už skončil, až se rozhlédnu kolem sebe a uvidím, že já i ostatní stále žijeme na poušti.

Nakonec byly pohřby. Dvě oslavy života, čtyři dny od sebe. Od začátku roku jsem sloužil na šesti pohřbech.

Pohřby jsou těžké. Jsou těžké. Jsou vyčerpávající. Říkat něco jiného by znamenalo zlehčovat význam ztráty. Naučil jsem se, že v těchto místech je nejlepší se nejprve postarat o praktické starosti a pak klást otázky, které mi umožní zmlknout a naslouchat. Mluvit pro kazatele je snadné; očekává se to od vás. Naslouchat a učit se mlčet? To už tolik ne. Je to dovednost a naštěstí jsem se v ní uměl zdokonalovat dávno předtím, než jsem dostal před jméno “kazatel”.

S oběma rodinami jsem strávil nějaký čas a dělal si poznámky, když mi vyprávěly o svých blízkých, které milovaly. Muž, který se angažoval v místním sportu, trénoval vlastní děti, vnoučata a spoustu dalších. Jeho odchod byl nečekaný. Žena, jejíž předkové jsou zakladateli komunity, kde nyní bydlím. Její lidé město doslova vybudovali. Při posezení s její rodinou jsem se dozvěděl, že její vnučky si myslí, že její banánový chlebíček je nejlepší na světě.

Oba jsou lidé, které jsem neznal.

A nějak obě rodiny provedu jedním z nejemotivnějších dnů, které kdy zažiji.

Při druhé bohoslužbě už jsem fungoval na základě svalové paměti. Ředitel pohřební služby, kterého mohu oslovit křestním jménem, přišel do mé kanceláře a zeptal se, jak to zvládám. Neměl jsem sílu na to, abych se přetvařoval.

“Právě teď jsem na tom špatně.”

Neuklidnil mě, že příští hodinu zvládneme. Dokonce mi ani neposkytl nic, co by připomínalo nacvičené odříkání. Žádné jeho myšlenky a modlitby. Jen se mi podíval do očí a řekl: “Vsadím se, že jsi.” Někdy je vidět a slyšet víc než dost.

Ze služby si toho moc nepamatuji. Moje poznámky mi sloužily jako berlička a opíral jsem se o ně stejně jako o kazatelnu. Až na tu část o banánovém chlebíčku. Když jsem se o tomto detailu zmínil během smuteční řeči, upřel jsem na obě mladé ženy oči a řekl jim: “Babičky vždycky pečou ten nejlepší banánový chlebíček. Moje taky.” Když vše skončilo, poděkovali mi a řekli, že zesnulé by se to, co bylo řečeno, líbilo.

“Rodina a přátelé, kteří se tam pohybovali, vypadali, jako by nechtěli odejít, ale nevěděli, co by dělali, kdyby zůstali.”

Následujícího rána jsme se sešli na hřbitově, abychom se zúčastnili pohřbu. Byla zima. Blížila se zimní bouře a přívaly sněhu líbaly zem a čela rodiny, která se chtěla naposledy rozloučit. Moje služba byla krátká.

Přítomnost smrti je finalizující, často se zdrží déle, než by měla, ale to nebyl tento případ. Připadalo mi to rychlé a rodina a přátelé, kteří tam byli, přešlapovali a vypadali, jako by nechtěli odejít, ale nebyli si jistí, co budou dělat, když zůstanou.

Stál jsem stranou a s přibývajícimi vteřinami jsem si připadal spíš jako vetřelec. Když už jsem nebyl potřeba, snažil jsem se splynout s náhrobními kameny kolem sebe. Rodina se pomalu zorientovala a dala se do pohybu a někdy mezi podáváním rukou mi do ruky vložili balíček zabalený v alobalu.

“Včera po pohřbu jsme šli domů a udělali tohle. Slyšeli jsme, že rád pečeš, a chtěli jsme, abys taky něco ochutnal.”

Pro jednu mě má pověst předcházela v dobrém slova smyslu. Vnučky mi na památku upekly babiččin banánový chlebíček. Podělily se o poslední příběh o tom, kým pro mě byla, způsobem, který jsem si mohl vzít do sebe. Teď byla řada na mně, abych jim poděkoval.

Brzy poté jsem odešel. Nastoupil jsem do auta, odlepil alobal, uštípl kousek a naplnilo mě evangelium, že babičky *opravdu* dělají nejlepší banánový chlebíček.

Většinu dní, ať už jsou to dny půstu nebo jiné vyčerpávající období, si potřebuji připomínat takovou dobrotu. Celou cestu domů jsem si foukal horký vzduch na obličej - sotva jsem si všiml zasychajících slz, které mi ještě ulpívaly na tvářích.

Kdyby je moje dcera viděla, jsem si jistý, že by řekla, že je jich „příliš moc“.

Justin Cox

[Baptist News Global](#)

Justin Cox

Justin Cox

Justin Cox získal teologické vzdělání na Campbell University a Wake Forest University School of Divinity. Je ordinovaným kazatelem spojeným s Cooperative Baptist Fellowship a zapsaným do programu doktorské služby na McAfee School of Theology.

Kromě čtení, trávení času v kuchyni a amatérského zahradničení tráví Justin čas se svou manželkou Lauren a jejich dvěma dcerami. Své působení začal jako starší kazatel Second Baptist Church v Suffieldu, Ct. v srpnu. Jeho texty najdete na blacksheepbaptist.com.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)